

Kálmánchey Tibor (Gáborján, 1914. jún. 14. – Debrecen, 1988. szept. 10.): középiskolai tanár, gimnáziumi igazgató.

Pedagógus és ref. lelkészi családból származott.

A debreceni M. Kir. Tisza István Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán 1937-ben kapott tanári oklevelet, magyarcfrancia szakképesítéssel. Egyetemi évei alatt, 1936-ban a párizsi Sorbonne-ra is járt. 1953-ban megszerezte az orosz szakos tanári képesítést.

A bölcsészdiploma megszerzése után azonnal katonai szolgálatra hívták be, 1945-ig szolgált. Közben 1941-ben katonatanári beosztást kapott, mint hadnagy. (Később a Magyar Néphadsereg, mint tartalékos tolmácsfőhadnagyot tartotta nyilván.)

A vh. utáni inflációs világban, Tura községben, felesége, Sándor Rozália testnevelő tanár és szakos gyógy-testnevelő szülőfalujában talált polgári isk.-i tanári, majd ált. isk.-i igazgatói állást. Itt született két lánya, akik magasan kvalifikált értelmiségiek lettek. 1950-ben Debrecenbe jött, a Bethlen Gábor Szakközépisk. igazgatója lett. 1951-ben került a **Fazekas Mihály Gimnázium igazgatói pozíciójába**, amit 5 éven át töltött be. Rövid ideig tanított a Csokonai V. Mihály Gimn.-ban, a Kossuth Gyakorló Gimn.-ban, és a Maróthi György Tanítóképző Intézetben. Pályafutása alatt megszakítás nélkül tanított a **Fazekas Mihály Dolgozók Gimnáziumában**, majd 1957-től (amikor az esti tagozat önálló intézménnyé vált) a Dolgozók Gimn.-ának igazgatója volt nyugdíjazásáig, 1975-ig.

A város akkori oktatási vezetése hamar felismerte Kálmánchey Tibor kiváló szervezői és vezetői képességeit, amelyekre különösen nagy szükség volt a háború utáni oktatási rendszer kaotikus állapotában. Az Oktatási Osztály akkori vezetőjének, Csapó Istvánnak a kérésére és segítségével legendásan erős tantestületet verbuvált össze Debrecen legkiválóbb pedagógusai közül, azzal a céllal, hogy egy színvonalas gyakorló gimn. adjon otthont újra a KLTE tanárképzéséhez. Így lett a **város legszínvonalasabb intézménye az 1950-es években a Fazekas Mihály Gyakorló Gimnázium.**

Erre az időre tehető az iskola irodalmi és kulturális életének felvirágzása is, amely szerencsésen egybeesett a debreceni Csokonai Színház fénykorával. Sikertől olyan szellemi műhelyt kialakítania, amely a gyakori igazgatóváltások ellenére is egy évtizedre meghatározta az iskola státuszát és szellemiségét. Ennek a szervezői munkának az eredményeként a Tiszántúlon elsőként kapta meg 1955-ben a „Kiváló Tanár” kitüntetését. E kitüntetés és az aranydiploma átvétele közötti időszakban még számos elismerésben részesült, pl. pedagógiai pályázat díjnyertese volt.

Kálmánchey Tiborné és Váradi Kalmár Zsuzsanna